Ч. 121. Неділя 1 (14) червня 1903. Рік XIII.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улица Чарнецкого ч. 12.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жадане і за вложенем оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в аґенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Староствах на провінциї:
на цілий рік К 4·80
на пів року „ 2·40
на чверть року „ 1·20
місячно „ —·40
Поодиноке число 2 с.

З почтовою пересилкою:
на цілий рік К 10·80
на пів року „ 5·40
на чверть року „ 2·70
місячно . . . „ —·90
Поодиноке число 6 с.

Вчинок божевільного.

Вчера пізним вечером наспіла з Відня слідуюча телеґрафічна вість:

Відень 13 червня. Вчера коли Є. В. Цісар о год. 5 по полудни з прибочним ад'ютантом Дріянкур їхав з Бурґу до Шенбруна, приступив на розі Андреасґассе і Маріягільф до повоза якийсь чоловік з піднесеною палицею. Візник вдарив єго бичиском по витягненій руці а публика і поліция кинулись зараз на него. Єго арештовано і заведено до комісарияту, де сконстатовано, що то 27-лїтний, божевільний, Яков Райх, без занятя. Дальше сконстатовано, що вже 8 січня був він в церемоніяльних апартаментах в Бурґу і заявив урядникови, що мусить поговорити з Монархом в дуже важній справі. Вже тоді пізнано, що то божевільний, бо він казав, що єсть „син Божий“ і що має Монарсї сказати дуже важні річи в справі афери княгинї Людвики саскої. Єго придержано і уміщено тепер в „Домі заосмотреня“.

Відень 13 червня. (Прив. телеґр.) Ціле місто занятє єсть справою напасти божевільного чоловіка на Найясн. Пана. Ґазети видали вечером надзвичайні додатки. Хоч з першу під впливом перших суперечних вістий настало було загальне занепокоєнє о Особу Монарха, то однак з хвилею, коли появили ся подрібні справозданя о цілій пригоді, настала загальна радість, що вчинок божевільного не потягнув за собою зовсім ніяких злих наслідків для здоровля Найясн. Пана.

Після донесень декотрих тутешних ґазет пригода так счинила ся: Коли Монарх вертаючи з Бурґу до Шенбруна, переїзджав в супроводі ад'ютанта через Маріягільф, кинув ся нараз якийсь молодий чоловік на повіз, лівою рукою вхопив за ресори, а правою став бити по повозї. Монарх схопив ся з сидженя, ад'ютант вирвав напастникови палицю, а візник вдаривши єго кілька разів батогом, затяв коні, котрі пігнали чвалом. Публика кинулась на напастника, вхопила єго і хотїла на місци зробити суд над ним та кричала: Розірвати єго на куснї! — але поліция увільнила єго з рук товпи і відставила до поліцийного комісарияту.

З переведеного сейчас доходженя показало ся, що виновник називає ся Яков Райх, прозваний Бернштайн і що вже два рази був признаний як у Львові так і у Відни за божевільного. Райх єсть жидом і походить з Галичини. Коли в перших днях січня з причини єго поведеня в Бурґу признано єго хорим на умі, відставлено єго зараз до Галичини. Але перед кількома днями вернув Райх до Відня і вніс до президиї палати послів просьбу, щоби єму видано паспорт до Хіни. На тім поданю підписав ся „Яков, син Божий.“

Вісти політичні.

(Революция в Сербії.)

Події в Білгородї були предметом інтерпеляций в ріжних европейских парламентах. Вчера подали ми відповідь анґлїйского правительства на дотичну інтерпеляцию, нинї наводимо відповіди президентів міністрів австрийского і угорского. Др. Кербер відповів на вчерашнім засїданю палати послів, як слїдує: Правительство не має доси ніяких инших вістий крім оголошених у всїх часописях і звертає цілу свою увагу на потрясаючі події в Білгородї. Мимо цілої грози, яку викликала вість про них, що з початком XX. столїтя доверщено в той спосіб політичного рішеня, мимо цілого траґізму, який мають в собі білгородскі заколоти — треба їх все таки з личного становиска уважати справою виключно сербскою, доти, доки не прийдуть наслідки для нашої монархії і для европейскої ситуациї. Надію ся, що нове правительство відповідно до потреб свого власного краю удержить приязні відносини з нашою монархією і буде правити в дусї мира на балканьскім півострові. Кожде правительство сербске взагалї може числити на загальну симпатию, коли в своїй заграничній політицї буде держати ся мирного настрою, яким руководять ся правительства европейских держав.

---

17)

РУСЯВЕ ВОЛОСЄ.

(*З анґлїйского* — **А. Серджента**).

(Дальше).

15.

Коли Юрий Оствальд вийшов з Джесмін-Коттедж, т. є. з того малого домку в Мед Вель, був дуже огірчений на бідну Джессї. Він переміг себе, аби говорити лагідно, бо пізнав вже був, що з нею неможливо було вдіяти що небудь грубостию, она була така чутлива, що одно непривітне слово єго викликувало у неї сльози і робило єї нещасливою. Мимо того в послїднім часї почав він відчувати немов тягар, що мусїв з нею все говорити лагідно і оглядати ся на єї чувства. Він був самолюбний і безоглядний чоловік: від молодости був розпещений і він не розумів того, аби задля инших щось собі відмовити. Женщина, така як Диана, благородна і розумна, може зуміла би довести єго до засоромленя і самовідреченя: але бідна Джессї лише скріпляла пристрасти любою своєю покірливостию. Спершу єї податливість була для него чаруючою, відтак зменшила ся єї принадність, а тепер почала ставати противною для него.

Того вечера вийшов він з дому з легким причутєм, що зробив велику похибку. Джессї не була тим чудесним єством, яким він уважав єї. Она була остаточно звичайною — цілком звичайною женщиною і цілком не піднеслась би до єго душевного уровени, нїколи не научилась би займати між женщинами з єго кругів визначного місця. Бідне, ніжне сотворінє, було надто делїкатною цьвіткою, аби можна єї було пересадити — у воздусї теплярнї она вяла.

Так ішов він, роздумуючи над своєю благородностию і хибами Джессї, аж прийшовши до клюбу, де мав з приятелями їсти вечерю, успокоїв ся. Відтак пійшов до театру та вийшовши, зайшов ще до каварнї. Ночував в робітни, де тепер все було єго ліжко і наміряв слїдуючий день присьвятити мальованю, бо хоч не мав на цїли стати артистом, то все таки не хотів цілком покинути свого званя. Можливість замешкати постійно в Вічфорд в послїдних часах чим раз більше єму подобала ся. Тепер коли вже не було там Дияни і єго стрий не міг єму заєдно пригадувати, аби з нею оженив ся, почав Юрий з приємностию згадувати вигоду сїльского, розкішного житя в старім замку і розважати, чи не міг би перенести ся з своїми образами до одної з численних єї комнат. Але тут стояла єму на заваді Джессї — все та Джессї!

Почав малювати, коли коло десятої години рано принесено єму телеґраму. Він отворив єї без великого зацікавленя. Телеґрами були для него чимсь цілком звичайним і тому він приймив єї байдужно. Але коли перечитав єї і зрозумів зміст слів, поблїд і тонкий папір випав з єго рук, а він якийсь час стояв мов приголомшений. А однако слова, що були би посторонному чоловікови мало зрадили, звучали просто:

— Панна Джессї Стронґ вийшла вчера вечером з дому і доси не вернула.

Телеґрама була від панї Фоґ.

— Вийшла — і не вернула — повторив молодий чоловік зі страхом. — Не було єї цілу ніч! Она-ж не мала ні одної душі в Льондонї, до котрої могла би піти — з виїмком тої нужденної нори на Міль Стріт, але она чей не була би так нерозважна, аби там іти? Що могло стати ся?

Він чим скорше перебрав ся, замкнув робітню і прикликав переїзджаючого фіякра. Як скоро лиш було можна, доїхав до домку в Мед Вель і почав випитувати панї Фоґ.

Панї Фоґ була нинї досить воєвничо настроєна і готова до своєї оборони. У неї була панна Вайнер, мала, блїда, червоноволоса женщина, що кождого рана учила Джессю, як панну, котрої виховане було занедбане. Панна Вайнер була заплакана і дуже налякана а панї Фоґ, котрій Оствальд строго заборонив згадувати про попереднє житє Джессї перед єї учителькою, здвигала згірдно плечима над здогадками панни Вайнер і мала охоту дати їй пізнати, яка она дурна і нездогадлива.

В угорскім соймі відповідав на дотичну інтерпеляцию президент кабінету Сель і зазначив, що не бажав, аби палата послів крім висказів обуреня і жалю з причини білгородских подій, дальше ними займала ся. Поки ще не можна вязати з тими подіями ніяких політичних здогадів. Бесідник стоїть рішучо при тім, що наперед не можна о нічім судити. Треба ждати, як розвинуть ся події і які наслідки будуть они мати для нашої монархії. Що до того, які наслідки буде мати той переворот для инших відносин до Сербії і Росиї, чи викличе які зміни, нині не можна нічого рішучого відповісти, як лише бажати собі і надіяти ся, що не прийде до ніяких змін в політичних відносинах. Доки не знаємо, яке буде положене в Сербії, було би дармо творити собі о тім суд.

Росийска праса однодушно осуджує білгородску різню. „Новості“ зазначують, що похибки погибшої королівскої пари не могли бути причиною, аби короля, королеву і инших убивати так по зьвірски і в такий підступний спосіб. Такі злочини не можуть бути ніяк оправдані, що до інтересів держав, то поки що нема причини, аби Австрия або Росия чинно вмішали ся в ту справу. — „Новое Время“ каже, що кров невинних спадає на убийників, але не на нарід сербский, невинний в тім злочині.

В німецких політичних кругах заявляють, що Німеччина не має ніякої причини до інтервенциї на случай, коли би кн. Караджоржевич був вибраний королем сербскою скупштиною і сербскою армією.

Новинки.

Львів дня 13 го червня 1903.

— **Відзначеня.** Є. В. Цісар надав радникови Двора і шефови президияльного бюра Намістництва Ґуст. Мавтнерови командорский хрест Франц Йосифа.

— **Іменованя.** Є. В. Цісар іменував радника львівского Намістництва Тад. Шавловского радником Двора.

— **Реформа цензури сценїчних творів.** Єго Ексцеленция Намістник іменував п. Адама Креховецкого референтом для виконуваня цензури сценїчних творів, котрі мають бути виставлені в однім з краєвих театрів крім краківского театру. До утвореної рівночасно ради прибочної для висказуваня мнїня в случаях, в котрих настала би квестия евентуального виданя заказу виставленя дотичного твору, покликані пп.: Станислав Пшилуский, віцепрезидент суду краєвого у Львові, Ігнатій Дембовский, радник Намістництва; Станислав Росовский, літерат і Ярослав Ільницкий, радник суду краєвого у Львові. Перший з них буде оціняти лиш польскі твори; два другі твори польскі і рускі а послідний лиш рускі твори.

— **Нові зелїзниці в Галичині.** Тими днями зібрала ся у Львові на нараду краєва рада зелїзнича, де краєвий видїл предложить звіт з дотеперішної акциї на поли попираня будови льокальних зелїзниць. Ось деякі подробиці з того звіту. Зелїзниця Ніла-Яворжно буде укінчена в липни с. р. Дальше будують ся зелїзничі лінії Пшеворск-Бахір-Динів і Н. Торг-Суха Гора. з котрих послїдна становить семе получене Галичини з Угорщиною і буде покінчена в 1904 р. До ухвалених соймом належать зелїзничі лінії: 1. Тернопіль-Збараж, на котру правительство згодило ся дати 1,635.000 корон, а решту 855.000 корон має покрити край і інтересенти. 2. Борислав-Трускавець-Стебник. Правительство покриває половину коштів. 3. Янів-Яворів. Будова сеї лінії відбуває ся і має покінчити ся ще сего року. 4. Тарнів-Щуцін. Після пропозициї краєвого видїлу правительство на ту лінію мало би дати 1,200.000 корон, край 1,700.000 корон, а інтересенти 500.000 корон. 5. Львів-Підгайці. Правительство згодилось дати на будову сеї лінії 12,000 000 корон, а прочу часть коштів 3,500.000 кор. мають покрити край та інтересенти, іменно в тій пропорциї, що край заплатить 1,500.000 корон, а інтересенти 2,000.000 корон. Будова розпічнесь вже в осени с. р. Поки-що ведуть ся переговори що-до місця у Львові, звідки ся лінія має виходити. Дальше проектовані є зелїзничі лінії: Львів-Камінка Стр.-Стоянів. Довгота лінії виносить 82 кільометрів, а загальні кошти будови виносять 7,940.000 корон. 2. Золочів-Сасів. Довгота лінії винесе 147 клм., а кошти, поки-що докладно неозначені, обчислені менше більше на 1,400.000 К. 3. Станиславів-Богородчани-Пороги. Довгота 53 клм., а кошти будови 2,500.000 корон. Окрім повисших зелїзничих проектів зголошено в краєвім видїлї також проект зубчастої зелїзниці Закопане-Свинниця.

— **Ремунерацию** за взірцеве ведене шкільних огородів одержали в квоті 100 К від краєвої ради шкільної отсї учителї: Тома Косьміндер в Дворах (Бяла); Іван Зеленкевич в Клаю (Бохня); Йосиф Плавецкий в Ленжинах (Ясло); Симеон Ференс в Оглядові (Камінка стр.); Йос. Фрончек в Кольбушові; Антін Янеллї в Красній (Надвірна); Михайло Кшижик в Горлицях (Тарнобжеґ).

— **Справоздане головного видїлу товариства „Просьвіта“ у Львові за місяць май.** Головний видїл відбув в місяци маю с. р. чотири засїданя, на котрих полагоджено отсї справи: 1. Рішено видати за місяцї червень і липень повість „Спартак“ з ілюстрациями. — 2. Рішено спільно з тов. „Сїльский Господар“ скликати до Львова віче в цїли наради над справою піднесеня економічного стану в краю. — 3. Признано надзвичайну запомогу за рік 1903 филїї „Просьвіти“ в Сокали в сумі 100 кор. — 4. Упрошено на делеґатів головного видїлу на отворене филїї в Калуши 14 мая с. р. Вп. д-ра Загайкевича та на економічно-просьвітне віче филїї в Бережанах 2 червня с. р. Вп. дра Мих. Коцюбу і Л. Цегельского, на загальні збори читалень „Просьвіти“ в Болехівцях Вп. п. судию Вол. Йойка; в Журові Вп. Л. Цегельского, на віче в Камінцї струм. 9 червня с. р. Вп. др. Загайкевича і Л. Цегельского. — 5. Принято до відомости справоздане з дїяльности филїї „Просьвіти“ в Коломиї з признанем для видїлу. — 6. Удїлено правної інформациї читальни „Просьвіти“ в Городовичах, пов. Старий Самбір. — 7. Принято до відомости: а) справоздане з дїяльности читалень „Просьвіти“ в Данильчу, пов. Рогатин, в Старяві пов. Мостиска, в Ременові, в Запкові і в Хоросні старім пов. Львів, в Борках малих пов. Скалат і в Кобилї пов. Збараж; б) справоздане з отвореня читалень „Просьвіти“: в Бущу пов. Бережани, і в Лошневі з признанем для членів основателїв. в) що отвирають ся читальні „Просьвіти“: в Прусю пов. Рава руска, в Мариянцї і Середниках пов. Тернопіль, в Ляшках кор. пов. Перемишляни, в Козинї і Залукві пов. Станиславів, в Кривім, Олесинї і в Лїсниках пов. Бережани, в Ланах пов. Львів, в Ремезівцях, в Митулинї і в Бонишинї пов. Золочів, в Гвіздци пов. Коломия, в Волї баранецкій і в Викотах пов. Самбір, в Криворівнї пов. Коссів, в Отиневичах

— То не я вислала телеґраму — сказала она до Оствальда, скоро той появив ся — хоч я там підписана. То панна Вайнер уважала відповідним пригадати менї, що єсть моїм обовязком.

— Ви дуже добре зробили, панї Фоґ, дуже добре панно Вайнер — говорив Юрий розсїяно, але розважаючи, що обі не могли добре зробити — і я дуже вам вдячний — але прошу, оповідайте, як то було! Джессі — панна Стронґ — вийшла вчера вечером, кажете? — Сама?

— О скілько знаю, сама — відповіла панї Фоґ їдко. — Она вийшла зараз за вами, межи пятою а шестою годиною. А я не знаючи, нї куди она пійшла, нї нічого иншого, сиділа аж до третої години рано, а відтак задрімала трохи таки одїта —

— Але — але — не говорила, куди іде? — спитав Юрий і безрадно глядїв від одної до другої, з таким видом страху і муки в очах, що панна Вайнер аж розплакала ся.

— Ах, то страшне! — хлипала она. — Бідна, люба Джессі! Єї мусїли обрабувати і убити, або заманили єї до якої злодійской нори!

— О, що то, то нї! — сказала господиня рішучо. — Она за добре знала льондоньске житє. І без сумнїву мусїла мати свою цїль. Она поглянула на Юрия значучо.

— Взяла з собою чорну торбину і виглядало так, немов би знала, що буде у знакомих ночувати.

— Торбину? — повторив Юрий.

— Так, чорну торбину, як раз так велику, аби в ній сховати то, що на ніч потребувала.

— А взяла й свої річи — спитала панна Вайнер і сплеснула руками. — Ох, панї Фоґ, ви того цїлком не говорили.

Панї Фоґ стерегла заздрістно тайни свого пана і нї словом не зрадила історії попередного Джессиного житя.

Юрий вагував ся хвильку неспокійно. Відтак відозвав ся нагле:

— Простїть ласкаво, панно Вайнер. Ходїть на хвильку зі мною, панї Фоґ — і пійшов наперед до сусїдної комнати.

Коли остала сама, задерла панна Вайнер гордо голову до гори і затиснула з обуренєм блїді уста.

„Тут щось не в ладї, я то знаю — сказала до себе голосом всевідучої ворожки — рада би я лиш знати, що то єсть“.

Між тим Юрий і єго господиня стояли напротив себе.

— Що то має значити? — спитав він нетерпеливо.

— То, пане, має значити — сказала панї Фоґ — що я не хотїла сказати всього, що думаю перед тою старою кіткою. Она вже й так втикає свій влїзливий ніс до річий, які єї цїлком не обходять, і я не потребую перед нею говорити, що думаю. Дїйстна правда єсть та, ласкавий пане, що о скілько менї здаєть ся, ви дуже обманули ся на тій дївчинї.

— Будьте ласкаві памятати, панї Фоґ, про кого говорите.

— Ох, о тім я вже памятаю — відповіла та згірдно — я-ж знаю, як она ще в лахах приходила до вашої робітнї а я для вашої вподоби мусїла єї убирати в шовки — і як ви прийшли до мене з просьбою, що глядаєте когось, хто господарив би тут дома і заопікував ся тою дївчиною — котра поки що мала називати ся панна Стронґ, а з котрою по єї вихованю хотїли ви оженити ся. — І я стара, дурна увірила вам!

— А можу вас спитати, що ви тепер не вірите? — крикнув Юрий з гнївом — або що то має спільного з цїлою справою?

— Ох, пане, оно має дуже богато спільного з цїлою справою і ви зробили би найлїпше, як би спокійно послухали мене хвильку — відповіла панї Фоґ, підпираючись руками і глядячи на молодого чоловіка напів строго, на пів милосердно. — Я уважала то за дурну історию, але гадала, що остаточно нїчого не буде з того, а дївчина була хороша і видавала ся невинною — то мушу признати — і я гадала, що можу взяти єї під мою опіку. Але ви привели єї сюди аж в грудни і не сказали менї нїчого, де ви до того часу були. Она сказала менї, що була в школї. Я собі зараз погадала, що тою школою були ви за той цїлий час, коли малювали єї образ.

— Ви дурні, панї Фоґ, з вашим цїлим говоренем. На що то всьо здасть ся? Я мушу єї глядати, а ви дурно час тратите.

— Але по правдї, пане, то о скілько менї видить ся, она мусїла гадати, що попала в неславу, а коли ви почали єї менше любити, як перше, она утїкла і сховала ся. То я гадаю. А що до тої чорної торбини, то она не взяла єї сорочки, нї гребеня нї взагалї нїчого, лише фляшку горівки з шафи; що она з тим хотїла, Бог єї знає, хиба що то мав бути подарунок для тої старої женщини в Міль Стріт, у котрої она перше мешкала. І менї здаєть ся, що она там пійшла.

Юрий Оствальд поблїд при тих словах і коли панї Фоґ скінчила, він обернув ся до неї з такою лютостию, що їй здавало ся, немов би хотїв єї убити.

пов. Бібрка, в Волощинї пов. Підгайцї, в Конюшках Тулиглївских пов. Рудки, в Гниличках пов. Збараж, в Підшумлянцях і в Деговій пов. Рогатин, в Полянї і в Посадї хирівскій пов. Старий Самбір, в Зеленій пов. Надвірна, в Зеленій пов. Бучач, в Богородчанах, в Заздрости пов. Теребовля. 8. Вибрано делєґатами до комітету будови русько-україньского театру Вп. п. дра Костя Левицкого і Вп. проф. Петра Огоновского. 9. Признано тов. „Кружок україньских дївчат“ у Львові дарові книжочки. 10. Принято з подякою до відомости, що Вп. п. секр. Ів. Чернявский дарував до бібліотеки „Просьвіти“ річник „Дїла“ 1902 р. 11. Принято фонд запомоговий ім. Модести Куницкої під заряд товариства. 12. Принято 91 нових членів, від початку сего року 757.

— **Родинна траґедия** розіграла ся нинї в полудне над Пелчиньским ставом у Львові. Вдова по помершім перед кількома тижнями рускім пароху зі Станимира, пов. перемишлянь-ского, Вікторня Винявска, найшовшись в крайній нуждї, постановила покінчити з житєм, разом з двома синками, 8-лїтним Юльком і 6-лїтним Славком. Ведена розпукою кинула наперед до ставу обох хлопців, а відтак сама спробувала знайти смерть у водї. На щастє старший синок, уміючи плавати, виратував брата на беріг і коли забрав ся ще ратувати тонучу матір, зваблені криком прохожі люди і вояки з війскової плавальнї поспішили на поміч і вирвали напів непритомну женщину з обіймів смерти. Нещасну відвезено до головного шпиталю, а дїтьми заопікувала ся своячка п. Мацкевичева у Львові.

— **Жертва грому.** Дня 4 с. м. вертав з Косова Гаврило Петрів, син Микити, до Брустур. В дорозї захопила єго туча і він сховав ся перед дощем під дерево. Нараз вдарив грім в дерево і забив Петрова на місци. Тїло єго знайдено того самого дня около 7-мої години вечером.

— **Убийства в Білградї а спіритисти.** Кождий по свому старає ся використати ситуацию витворену хвилею в цїлім сьвітї білградскими убийниками, отже й спіритисти хотять при тім зробити собі славу. З Льондону доносять ось що: Сербский посол Міятович розповідає, що недавно тому довідав ся через спіритистичне медіюм, що король Александер має бути убитий. Було то на спіритистичнім засїданю у звістного льондоньского писателя Стіда (Stead). Міятович сам подав тодї медіюмови власноручне письмо короля а медіюм, скоро лиш діткнуло ся листу, зачало дрожати від зворушеня і заповіло, що короля жде насильна смерть. Писатель Стід розповідає, що Міятович так був тодї зворушений, що зараз письменно остеріг короля. Медіюм віщувало тодї, що король згине від штилєту.

— **Пригадка.** Час замовляти книжки на премії! Канцелярия Тов. педаґоґічного пригадує в тій справі всїм Радам шкільним місцевим, сьвященикам і учителям, що при безпосередних замовленях на квоту 10 кор. дає 10% опусту, просить однак, щоби замовляти вчасно т. є. в першій половинї червня і то на адресу: Ольга Барвіньска ул. Собіщини ч. 5. За точність в пізнїйших замовленях канцелярия не відповідає, бо тодї годї все на час опакувати і вислати. Книжки висилаєсь лишень за готівку або за посліплатою. На фрахт і почтову посилку просить ся при грошевих посилках долучати, бо канцелярия не в силї порта оплачувати. Крім подаиих в нїм книжок вийшли: ч. 104 Повісти Ярошиньскої, цїна 24 с., оправна 40 с.; ч. 105 Мами. Нарис Віри Лебедової, цїна 20 с.; ч. 106 Ів. Франка: Абу-Каземові капцї, цїна 60 сот., оправна 90 с.; ч. 107 Др. Пачовский: Народні думи II. часть 55 с., оправна 85 с.; О. Глодзїньский: Огород шкільний, цїна 50 сот.

Господарство, промисл і торговля.

— **В товаристві взаїмних обезпечень „Днїстер“** було в місяци маю с. р. 13.890 важних поліс на суму 13,468.098 кор. обезпеченої вартости з премією 131.313 кор. 53 сот.; разом від початку року по конець мая видано 46.912 важних поліс на суму 49.333.306 кор. обезпеченої вартости з премією 451.741 кор. 39 сот. Попередного року в тих 5 місяцях було 38.431 важних поліс на суму 41,373 088 кор. з премією 367.202 кор. 15 сот, т. є. сего року о 8.481 поліс і 84.539 кор. 24 сот. премій більше.

В маю так само як в цьвітни були в многих сторонах більші пожари; в нашім товаристві зголосили в маю свої шкоди 192 властителїв, з того більші шкоди: в Кукизові 11, Конюшкові 13, Дзїбулках 8, Верхни 18, Устю епископскім 6 і церков в Гарасимові, повіта городецкого. Всїх разом від 1 січня по конець мая зголошено 672 шкід. Товариство поспішило сейчас з помочию всїм пошкодованим: 661 шкід вже виплачено, 4 шкоди менші находять ся в лїквідациї місцевих.

Делєґатів а 7відшкодовань (в квотї 3.111 кор.) на разї з причин правних вздержано.

Сума всїх шкід разом з коштами лїквідациї по відтрученю квоти зверненої з реасекурациї виносить на власний рахунок 185.103 кор. і 17 сот.

Фонди товариства обезпечень (резервовий, резерва премій і прочі) виносить з кінцем мая 1,057.010 кор.

ТЕЛЄГРАМИ.

Відень 13 червня. Вчера відбув ся в присутности Цїсаря і войскових достойників похорон ґен. Филиповича, що був головнокомандуючим при окупациї Босни і Герцеґовини.

Відень 13 червня. Женевский дописуватель часописи Zeit мав розмову з будучим сербским королем Петром Караджорджевичем. Кн. Петро заявив, що урядово ще нічого не знає, бо доси не жертвувано єму ще сербского престола.

Будапешт 13 червня. З многих сторін краю доносять о великих бурях і градах.

Дрездно 13 червня. Помер тут бувший полковник бурскої армії Шіль, котрий визначив ся великим геройством в віддїлї ґен. Кронього. Дістав ся до неволї під Йоганнесбурґом і був довший час разом з Кронієм на острові сьв. Єлени, звідки утїк.

Рим 13 червня. Часописи доносять о близькім уступленю мінїстра внутрішних справ Джолїттього.

Надіслане.

За редакцию відповідає: Адам Креховецкий.

— Ви стара ослиця; втикаєте свій ніс до річий, які вас нічого не обходять! Звідки ви приходите до того журити ся моїми справами? Я менше єї люблю? — кажете. Я чим раз більше єї люблю — чим лїпше я єї пізнавав, тим дорожшию ставала она менї! Яким сьвітом могла би она з тої причини утїкати? Неслава? — єї не могла стрітити нїяка неслава. Она була моєю женою — моєю вінчаною женою і я не позволив би, аби їй волос з голови упав.

Панї Фоґ підняла руки до гори.

— То нехай же неслава упаде на вас, пане — скрикнула з гнївом — бо можете бути певні, що іде встид і нещастє! Бідна, молода дитина! Я вже від давна замічала, що щось мусить бути не в ладї, але то, щоби ви оженили ся, так тихцем і не сказали менї нї слівця, навіть до голови менї не приходило!

— Що було би помогло вам то оповідати? — сказав Юрий, що більше встидав ся свого мовчаня, як рад був показати.

— Все помагає, як чоловік правду говорить — відповіла панї Фоґ, котра — хоч була часом шерстка і воркотлива — мала не лише дуже ясні і здорові погляди на всьо, що справедливе і несправе, але й слабість в серци до всього, що називало ся Остзальд. — А як раз було би добре, як би ви були менї сказали. Ви повинні би були мати довіріє до вашої старої няньки, молодий пане, і не повинні були допустити, аби я могла що злого подумати о тій, що була вашою законною женою. Тодї були би ви не зазнали і того нещастя, бо я була би їй не позволила відійти, не знаючи куди іде — певно нї! А тепер єї нема — нїхто не знає, де она і чи не пішла на свою власну згубу!

— Я вам говорив, аби ви на неї уважали — сказав молодий чоловік, що поблїд як стїна.

— Менї говорили! Очивидно, а як ви менї то сказали? Дївчина, що була перше моделем, а перед тим цьвітаркою у своєї старої запитої бабки на Міль Стріт! Немов би була коли погадала, що она буде вашою женою! Але коли ви вже оженили ся, то пропало — говорила панї Фоґ дальше, трохи налякана лютим поглядом Юрия — тепер іде о те, аби єї назад спровадити.

— Очивидно. Боже, де она може бути?

— Знов в Міль Стріт — сказала панї Фоґ дуже рішучо — і тому хотїла я з вами в чотири очи поговорити, бо не треба тій дурній гусці в тамтій комнатї нічого зраджувати. Ідіть самі на Міль Стріт, а там найдете паню Остальдову так певно, як два рази два чотири.

Панї Остальдова. То імє вимовила она, вагуючи ся, але оно давно порушило ухо Юрия. Мимо того виповнив він раду панї Фоґ. Вернув до панни Вайнер і заявив їй, що панї Фоґ пригадала єму о одній візитї, про яку він забув, що він певний, що панна Строн мусить бути у своєї тїтки в Блюмбері, що він там найде і імовірно ще нинї приведе єї.

Учителька покивала поважно головою, коли він відійшов. Она не вірила в єго оповіданє. Вправдї він говорив весело, але не міг укрити своєї блїдости і суму та жалю в очах.

(Дальше буде).

На всякий десяток кос даю одну косу і камень безплатно, то есть даром.

Довгота в центиметрах	65	70	75	80	85	90	95	100
за одну штуку з каменем Кор.	2·10	2·20	2·30	2·40	2·50	2·60	2·65	2·70
на 5-клгр. посилку іде штук	16	15	14	13	13	13	12	12

Карпатскі срібно-сталеві коси мають тонке як папірок, легке як перо полотно, котре тне як бритва найтвердшу (псянку), то есть гірску траву і збіже; що тілько попаде під неї, перетинає за одним замахом; на стопу тілько незначно зуживають ся і мозольну роботу хлібороба на половину лекшу роблять. Приятна, легка робота на поли справляє радість всякому хлїборобови, тому всякий косить тілько карпатскими срібно-сталевими косами.

Серпи озубрені з анґлїйскої сталї дуже добре жнуть збіже і легко перетинають, так, що не чути в руках. Поручаю Вам, милі Сестри, хто замовить 20 штук серпів, дістане 2 даром.

Ціна за одну штуку 30 кр., то є 60 сот.

На всяке замовлене треба прислати 2 корон задатку, без задатку не висилаєсь нікому. На жадане цінники даром і оплачено, просить запамятати нашу адресу. З почтенем:

Александер Копач,

Струтин вижний, п. п. **Долина** коло Стрия.

Стация зелїзницї **Мушина-Криниця**
з Кракова 7 год.
зі Львова 11 „
з Пешту 12 „

Ц. к. ЗАВЕДЕНЄ ЗДРОЄВЕ
Криниця (в Галичині)
Найзасібнїйша щава зелїзиста.

В місци:
почта *три рази денно,*
телеґраф, аптика.

Положенє гірске в Карпатах 600 метрів над пов. моря. Від стациї зелїзничої година дороги битої, добре утриманої.

Средства лїчничі: Жерело головне і Слотвинка, жерело Йосифа дуже сильної щави вапнево-маґнезіово-содово-зелїзистої.

Купелї мінеральні насичені богато вільною вуглевою кислотою, огрівані методою Шварца. Купелї річні, сонїчні, електричні, масаж, лїченє теренове.

Дуже успішні купелї боровинові, купелї ґазові з чистої вуглевої кислоти.

Скарбове заведенє водолїчниче під управою специялїста д-ра Г. Еберса, заведенє диететичне, заведенє ґімнастичне.

Клїмат взміцняючий, підальпейский. — Води мінеральні краєві і всякі заграничні.

Кефір, жентиця, стерилїзоване молоко.

Лїкар заведеня др. Л. Копфф з Кракова, стало цїлий сезон ординуючий. — Кромі того в сезонї 1902 року ординували: др. І. Аронзон. др. З. Ашкеназі, др. М. Церха, др. К. Дембіцкий, др. Л. Ґлїксман, др. А. Льоренцкий, др. Т. Тишецкий, др. З. Вонсович, др. Е. Зарицкий, др. С. Пйотровский, др. В. Скурчевский.

Помешканя: більше як 1500 комнат з цїлим комфортом уряджених в цїнї від 1 К 20 с. денно і висше. — Дім закладовий з готелем. — Читальня і випожичальня книжок. — Гостинницї. — Пенсионати приватні, готелї. — Цукорня. — Костел католицкий. — Каплиця. Церков. — Стала музика закладова (директор А. Вроньский). — Сталий театр, концерти, відчити, балї, прогульки товариські, місце до гри в лявн-тенїса. Прогульки в чаруючі околицї Карпат.

Просторий парк шпильковий взірцево уряджений около 100 морґів. Фреквенция в 1902 роцї 6343 осіб. Сезон від 15 мая до 30 вересня. В маю, червни і вересни цїни купелий, помешкань в домах скарбових і страв в гостинници дому здроєвого о 25% низші. В місяцях липни і серпни не дістають убогі улекшень, як увільненя від такси здроєвої і т. и.

Висилка води мінеральної криницкої від цьвітня до падолиста. Склади у всїх більших містах в краю і за границею.

Подрібних інформаций удїляє, брошури і цінники розсилає на жадане

Ц. к. Заряд здроєвий в Криницї.

Головна аґенция дневників
СТ. СОКОЛОВСКОГО

у Львові, пасаж Гавсмана ч. 9,

принимає пренумерату і оголошеня до всїх дневників краєвих і заграничних.

До „Народної Часописи“ і „Ґазети Львівскої“ може принимати оголошеня виключно лиш ся аґенция.

З друкарнї В. Лозиньского — під зарядом В. І. Вебера. (Телефона число 569).